

Grund af Strejken, og hvis disse Kontrakter, i samme Nu som Strejken ophører, blive haandhævede af Medkontrahenterne, vil det blive yderst vanskeligt for den tyske Kulindustri at svare til de meget store Leverancer, der i saa Fald skulle præsteres. Det tyske Syndikat ligger inde med meget store Kulbeholdninger, man holder stærkt igen og leverer til Danmark kun til Kunder, som ere i Nød, for Resten til ret liberale Priser, men i meget indskrænket Omfang: naar de vedkommende bede om 5 Vognladninger, faa de 2; i den Stil gaar det. Man kan deraf se, med hvilken Forsigtighed man behandler Sagen i Tyskland. Fra Frankrig kunne vi ikke vente Kul, idet der delvis er Strejke i Frankrig, og de ville i høj Grad faa Brug for deres Kul selv. Noget Kul kan tænkes at komme fra Belgien, dog ikke i større Mængde. Kul fra Amerika kan der overhovedet ikke være Tale om. Amerikanerne vilde øjeblikkelig faa den Strejke, der længe har hængt over Hovedet paa dem, hvis de leverede Kul til Englands Kunder. Desuden vilde Prisen blive saa formidabel, at man helst maatte se at undvære Kullene, hvis man overhovedet kunde faa dem.

Altsaa, Stillingen er den, at vi om 3 Uger her ville have en ret alvorlig Situation. Man kan nemlig ikke vente at faa nogen større Kulleverance i den første Tid, efter at Strejken i England er hørt op. Det er blevet mig meddelt, at Københavns Kommune, der er en saa stor Kunde i England, at man der tager alt muligt Hensyn til den, har faaet det Svar paa en Forespørgsel om, hvornaar man atter kunde faa en Kulleverance efter Strejken, at Kommunen først 14 Dage efter Strejkens Ophør vilde kunne faa den første Kulleverance. Kulgrossisterne have opgivet mig, at det vil vare 3—4 Uger, før man i nævneværdig Grad kan faa Kul fra England efter Strejkens Ophør. Hvis Strejken varer 14 Dage endnu, vil det i alle Tilfælde komme til at skorte, saa vidt jeg har kunnet faa oplyst, paa de Kulbeholdninger, der ere disponible, allerede faa Dage efter Strejkens Ophør. Nu er det klart, at da vi kun have vor egen Kamelpukkel at tære paa, komme vi til at økonomisere med det, vi have. Det er selvfølgelig, at Statens Kulbeholdninger maa behandles overordentlig varsomt. Der maa indføres den stærkeste Økonomi, og det er muligt, at Staten i meget paatrængende Tilfælde, hvis den har tilstrækkeligt til at hjælpe andre Steder, hvor Standsnin-

gen kan blive saa almindelig, at der kan blive Fare for Menneskeliv, eller hvor store Kredses Livsinteresser kunne blive truede f. Eks. ved Standsning af Vandværker, af Mejeridrift, af Eksport til Udlandet af vore Landbrugsprodukter, vil blive tvungen til at træde hjælpende til.

Det ligger altsaa ret naturligt for at fremkomme med denne Forespørgsel, fordi man derved kan faa at vide dels, hvor meget Kul Staten ligger inde med, og dels, hvorledes Regeringen ser paa den Omstændighed, at Staten kan blive tvungen til at træde hjælpende til uden dog derfor naturligvis at røre de Beholdninger, der for Statens Velfærds Skyld nødvendigvis maa være urørte. Det vil selvfølgelig være af Interesse for Befolkningen at faa at vide, at Regeringen har et skarpt Øje overfor dette Spørgsmaal og viser det bl. a. ved, hvad jeg synes vilde være rigtigt, at foretage Indkøb i saa stor Udstrækning, som det endnu kan gøres, af Kulbeholdninger, der kunne faas til en rimelig Pris. Ligeledes skulde jeg synes, at det var meget naturligt, at vi ikke paa nogen Maade eksporterede af vore Kulbeholdninger. Det er mig bekendt, at for et Par Dage siden blev en udenlandsk Dampner her i Havnen forsynet med 700 Tons Kul til en Pris af 33 Kr. pr. Ton, hvilket er en lille Pris i Øjeblikket. Det er egentlig ganske unaturligt at sælge Bunkerkul til en Dampner til større Forbrug, end de behøve til den nærmeste Bestemmelsehavn, og da denne Dampner skulde til Hamborg, var det urimeligt her at give den et saa stort Kvantum til en langt længere Rejse, men det ligger naturligvis i, at den vilde købe, fordi den kunde faa Kullene billigere her end i Hamborg. Jeg ved ikke, hvorledes man skulde forhindre en saadan Eksport, om det skulde være ad administrativ Vej eller ad Lovgivningsvejen, men jeg henstiller til Regeringen, at man tænker over denne Side af Sagen. Man vil maaske indvende herimod, at man ikke i England har standset Eksporten, men dertil vil jeg svare, at Forholdene der ere betydelig anderledes. England har den Opgave at hjælpe nogle af sine bedste Kunder af sine egne Beholdninger under denne Kalamitet, men denne Opgave ligger ikke for os, da vi ikke have Kunder, som vi behøve at hjælpe paa dette Omraade. Forholdene ere altsaa overordentlig forskellige. Hvis det var vor Hovedeksportartikel, det drejede sig om, vilde man se anderledes paa Sagen, men her er Forholdet,